

Zvončkarji se uče stenografije

Samoglasnik *u* je tanka pokončna, vijugasta črta, podobna tiskanemu *s*, v velikosti znaka *r*, je torej mali znak.

U v začetku besede pišemo s svojim znakom le takrat, če mu sledi samoglasnik ali pa tanki *j*, n. pr. uedinim, ujeda, uima. Sicer pa označimo samoglasnik *u* v začetku besede tako, da sledečemu znaku napravimo predpotezo, ki jo začnemo pod osnovnico. Kadar je črka *u* v začetku besede, jo pišemo v stenografiji kot *u*, n. pr. vdova = udova, vljuden = uljuden i. t. d.

V sredini in na koncu besede pa *u* izpuščamo, zato pa predstojeei znak stavimo v nižino, in sicer male znake tik pod osnovnico, srednje znake pa tako, da jih osnovnica razpolovi, to se pravi, da ga je polovica nad osnovnico, druga polovica pa pod njo. Da zapišemo *Rus*, stavimo *r* tik pod osnovnico, *s* pa na osnovnico. *Mura* pišemo: polovico *m* nad osnovnico, drugo polovico pod osnovnico, *ra* na osnovnico.

Za označenje samoglasnika *u* stavimo vse do zdaj znane znake v nižino, izjema je le *n*, če mu sledi *u*, ker ima zlog *nu* svoj znak. *Nu* je zmanjšani *m*, je torej mali znak v velikosti *r*.

Kadar pa v sredini besede predstojeeega znaka ne moremo staviti v nižino, tedaj samoglasnik *u* izpišemo s svojim znakom. To je navadno tedaj, če smo zaradi označenja *i* postavili znak že v višino, n. pr. *kipu* pišemo *k* tik pod nadčrto, *p* na osnovnico in *u* z lastnim znakom na osnovec pripišemo.

Samoglasnik *u* se staplja z znaki, ki so na desno zaokroženi, v en znak. To so *b*, *d*, *m*, *l*, in začetni ter srednji *v*, n. pr. *bu*: *b* začnem na nadčrti dol in v drugi polovici senčnice pripišem še vijugasto črto, ki znači *u* in berem *bu*. Prav tako pišemo *du*, *mu*, *vu*.

Lu pišem: *l* začnem malo više nad osnovnico in iz pike ven pišem vijugasto črto *u*.

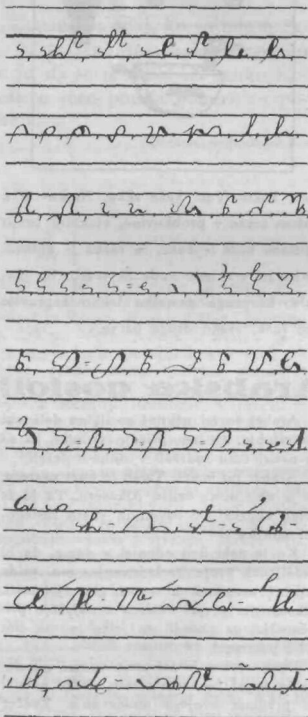
Tudi *r* in *rj* stapljamo z *u* v en znak tako, da izbočimo *r* in *rj*. Namesto ravni *r* in beremo *r* pišemo izbočeni *ru*.

Pred znaki *m*, *p*, *g* stapljamo *u* v en znak, ki je zgoraj priklopljen sledečemu znaku in dobimo *um*, *up*, *ug*. *Um*, *up*, *ug* v začetku besede torej lahko pišemo, kakor smo navedli tukaj ali pa predpotezo stavimo v nižino, kakor je opisano v začetku današnje razlage.

Zlog *av* pišemo *ua*. Začnemo z znakom *u*, stapljamo v *u* samoglasnik *a* tako, da se pika pripiše *u*-ju na levi strani.

Beri tole vajo:

U, uedinim, uidem, ujeda, uima, vdova, udar, uk, vse, vsak, Ras, Mura, junak, ljudi vljuden, sam, kum, nu, nuna, numera, sinu, kinu, kipu, bu, du, mu, lu, vu, ru, rju, gibu, didu, Rimu, silu, vuga, sivu, njivu, siru, mira, daru, Mirju, um, up, ug, av, avla, avba. — Slovani so se uedinili. Konj uide. Avstrija je bila velesila. Voda upada. Minulo je nekaj dni. Bodi priden in pridi tudi k obedu. Roke si umiva. Ni nam ljubo.

221